

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Martinem Kopou ve věci

žalobkyně:

R. A. T.

st. příslušnost: E.

t. č. pobytem X

zastoupena ustanoveným advokátem Mgr. Jiřím Hladíkem

se sídlem Lidická 960/81, 602 00 Brno

proti

žalované:

Policie ČR, Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje

sídlem Kounicova 24, 611 32 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 28. 12. 2023, č. j. KRPB-245913-29/ČJ-2023-060022-Z,

takto:

- I. Žaloba *se zamítá*.
- II. Žalobkyně *nemá právo* na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované *se nepřiznává* právo na náhradu nákladů řízení.
- IV. Odměna ustanoveného advokáta Mgr. Jiřího Hladíka, sídlem Lidická 960/81, 602 00 Brno, *se určuje* částkou 3 400 Kč, kterou mu Krajský soud v Brně vyplatí ze svého účtu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalovaná prodloužila zajištění žalobkyně za účelem jejího předání do Rumunska podle nařízení Dublin III o 23 dnů (do 29. 1. 2024). Podle žalobkyně ale žalovaná dostatečně nepopsala kroky, které činí za účelem realizace návratu žalobkyně. A řádně nezhodnotila

možnost využít alternativy k zajištění. Soud níže vysvětlí, proč žalobkyně s těmito námitkami neměla úspěch.

II. Rozhodnutí žalované a související skutkové okolnosti

2. Žalobkyně přicestovala do Česka ukrytá v nákladovém prostoru návěsu kamionu s rumunskou evidenční značkou. Dne 6. 12. 2023 ji spolu s dalšími osmi cizinci v tomto kamionu objevila policie. Žalobkyně u sebe neměla cestovní doklad. Ani doklad, který by ji opravňoval k pobytu. Lustrací v systému EURODAC policie zjistila, že žalobkyně je žadatelkou o mezinárodní ochranu v Rumunsku.
3. Při podání vysvětlení žalobkyně za přítomnosti tlumočníka do amharského jazyka uvedla, že z Eritrey vycestovala spolu s rodiči ve svých čtyřech letech do sousední Etiopie, kde od té doby žila. Koncem října roku 2023 odjela za pomoci převaděčů do Súdánu. Poté cestovala přes několik dalších afrických států a následně lodí. Neví ale kam. Pokračovala různými auty přes další jí neznámé země. V jedné z nich (asi dva týdny přede dnem podávaného vysvětlení) ji chytila policie, sebrala jí otisky prstů a na druhý den ji propustila. Poté ji převaděč pomohl nasednout do nákladního vozidla, ve kterém ji kontrolovala česká policie. Chtěla do Německa, kde zamýšlela pracovat a studovat. O azyl nikde nežádala. V Rumunsku byla pouhý den. Podepsala tam nějaké papíry, ale neví, o co šlo. Zacházeli s ní slušně. Vrátit se tam ale nechce, chce do Německa. V Česku ani jinde v Evropě nikoho nemá. Rodina žije pouze v Etiopii. Nechce zde zůstat. K dispozici má asi 200 EUR.
4. Rozhodnutím ze dne 7. 12. 2023, č. j. KRPB-245913-13/ČJ-2023-060022-Z, žalovaná zajistila žalobkyni podle § 129 odst. 1 ve spojení s § 129 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, za účelem jejího předání do státu určeného nařízením Dublin III. Dobu zajištění stanovila na 32 dnů od okamžiku omezení osobní svobody, tj. od 6. 12. 2023 do 6. 1. 2024.
5. Žalobu proti tomuto rozhodnutí soud zamítl rozsudkem ze dne 5. 1. 2024, č. j. 41 A 24/2023-21. Žalobkyně zpochybňovala zákonnost rozhodnutí o jejím zajištění tím, že žalovaná při jejím zajištění nepostupovala dostatečně pečlivě, neposoudila řádně potenciální nedostatky rumunského azylového systému a nezabývala se dostatečně alternativami k zajištění ani dopady zajištění do rodinného života žalobkyně. Tyto námitky soud nepovažoval za důvodné. Nenašel ani jiné vady, pro které by měl rozhodnutí o zajištění žalobkyně zrušit *ex offo*.
6. Předmětem nynějšího přezkumu je rozhodnutí žalované ze dne 28. 12. 2023, č. j. KRPB-245913-29/ČJ-2023-060022-Z. Tímto rozhodnutím žalovaná prodloužila zajištění žalobkyně o dalších 23 dnů, tj. do 29. 1. 2024. V odůvodnění žalovaná uvedla, že dublinské středisko Ministerstva vnitra dne 13. 12. 2023 zaslalo Rumunsku žádost o převzetí zpět žalobkyně. Rumunsko dne 18. 12. 2023 souhlasilo. V souladu s čl. 26 odst. 3 nařízení Dublin III má Česká republika šest týdnů na realizaci přemístění žalobkyně do Rumunska. Této lhůtě žalovaná přizpůsobila také dobu prodloužení zajištění žalobkyně.

III. Žaloba

7. Rozhodnutí žalované je podle žalobkyně nepřezkoumatelné. Žalovaná své rozhodnutí dostatečně neindividualizovala. Vycházela ze stejných informací jako při prvotním zajištění žalobkyně.
8. S odkazem na rozsudek zdejšího soudu ze dne 13. 8. 2021, č. j. 41 A 21/2021-32, žalobkyně namítá, že žalovaná kvalifikovaně nevyhodnotila, jaké úkony bude nutné činit pro realizaci

správního vyhoštění žalobkyně a neodhadla dobu jejich trvání. Kromě toho se žalovaná nezabývala možností využít alternativy k zajištění. Z judikatury plyne, že žádný z důvodů zajištění cizince upravených v § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců nevylučuje možnost uplatnit alternativy k zajištění. Správní orgány proto mají vždy povinnost zvažovat využití mírnějších donucovacích prostředků.

9. Žalovaná nezohlednila, jakým způsobem žalobkyně podala v Rumunsku žádost o mezinárodní ochranu. Žalobkyně nevěděla o tom, že žádost podala. V Rumunsku se k ní nechovali dobře, pouze jí vzali otisky prstů a donutili ji podepsat příslušné dokumenty. Žalobkyně by si přála, aby její žádost posoudila Česká republika a v souladu s čl. 17 nařízení Dublin III převzala příslušnost. Žalobkyně má obavu z převaděčů, kteří jí sebrali pas. Ani rumunské státní orgány s ní nezacházely dobře. Vůbec neměla k dispozici tlumočníka. To podle ní svědčí o systémových nedostatcích rumunského azylového řízení.
10. Pokud cizinec jasně dal najevo úmysl žádat v České republice o mezinárodní ochranu, je třeba jej považovat za žadatele o mezinárodní ochranu ve smyslu § 2 odst. 1 písm. b) ve spojení s § 3 odst. 1 zákona o azylu. Nemůže se tak na něj vztahovat zákon o pobytu cizinců. Na to ale žalovaná nebrala ohled.
11. Délka zajištění cizince nesmí přesáhnout dobu přiměřenou sledovanému cíli. V rozhodnutí žalované chybí přezkoumatelné úvahy o tom, že žalobkyně nebude se správními orgány spolupracovat a nebude plnit povinnost spojené s případně uloženou alternativou.
12. Žalovaná rezignovala na svou povinnost opatřit si nové podklady rozhodnutí o prodloužení zajištění. Místo toho vychází z těch podkladů jako při prvotním zajištění žalobkyně. Žalobkyně přitom zatím neobdržela ani náhradní cestovní doklad. Není jasné, proč se žalovaná domnívá, že k vystavení náhradního cestovního dokladu a následné realizaci vyhoštění žalobkyně dojde ve lhůtě 20 dnů, o kterou žalovaná její zajištění prodloužila. Odůvodnění doby prodloužení zajištění není dostatečně určité. Tato doba závisí především na spolupráci s egyptským (sic!) velvyslanectvím. Není však zřejmý časový horizont, v jakém by mělo dojít k ověření totožnosti žalobkyně. Neschopnost zajistit vydání náhradního cestovního dokladu přitom má vliv na hodnocení existence reálného předpokladu vyhoštění.
13. K zajištění žalobkyně prakticky vedlo pouze to, že se na území České republiky ocitla neoprávněně. Takové paušalizované hodnocení však nelze akceptovat. Žalovaná sice zdůvodnila dobu prodloužení zajištění, toto odůvodnění je však šablonovité a není z něj vidět, že by žalovaná věnovala pozornost individuálním okolnostem případu žalobkyně.
14. V závěru žaloby sepsané právníkem poskytujícím v Zařízení pro zajištění cizinců Bělá-Jezová bezplatné právní poradenství žalobkyně požádala o přiznání odkladného účinku její žalobě a také o ustanovení zástupce.

IV. Vyjádření žalované

15. Není pravdou, že by tu žalobkyně projevila vůli požádat o mezinárodní ochranu. Žalovaná prokázala, že žalobkyně požádala dne 28. 11. 2023 o mezinárodní ochranu v Rumunsku. O poskytnutí ochrany v Česku neprojevila zájem v prvotním řízení o jejím zajištění, ani před vydáním rozhodnutí o prodloužení zajištění. Podle českého práva žalobkyně není v postavení žadatelky o mezinárodní ochranu. Liché jsou žalobní námitky, které pomíjí, že žalovaná žalobkyni zajistila za účelem jejího přemístění podle nařízení Dublin III.

16. Nevyužití alternativ zajištění žalovaná řádně zdůvodnila. Nesouhlasí s tím, že by při prodloužení zajištění vycházela pouze z podkladů, na kterých založila rozhodnutí o prvotním zajištění žalobkyně. Dne 15. 12. 2023 žalovaná obdržela informaci Odboru azylové a migrační politiky, že Rumunsko přijalo svou odpovědnost za posouzení žádosti žalobkyně o mezinárodní ochranu a dne 11. 12. 2023 souhlasilo s jejím přijetím zpět. Tato informace má vliv na délku zajištění i na realizovatelnost samotného předání. Prodloužením zajištění proto žalovaná nepřiměřeně nezasáhla do práv žalobkyně.

V. Posouzení věci

17. Žaloba *není důvodná*.
18. Soud úvodem zdůrazňuje, že předmětem jeho přezkumu je rozhodnutí o prodloužení zajištění žalobkyně za účelem jejího přemístění do Rumunska na základě nařízení Dublin III. Nejde zde tedy o zajištění za účelem správního vyhoštění, jak by se mohlo zdát při čtení žaloby.
19. V tomto ohledu musí soud bohužel konstatovat, že se žaloba svým obsahem významně míjí s předmětem řízení. Žalobkyně sice vyčítá žalované nedostatek individuálního posouzení jejího případu, ovšem text žaloby místy budí dojem, jako by směřoval proti úplně jinému rozhodnutí. Zejména pokud jde o její pasáže, ve kterých žalobkyně pokazuje na to, že se žalované zatím nepodařilo zajistit vydání náhradního cestovního dokladu prostřednictvím egyptského zastupitelského úřadu. I pokud by soud pominul, že autor žaloby netrefil správnou zemi původu žalobkyně, obstarávání náhradního cestovního dokladu se v dublinském řízení vůbec neděje. Nedochozí k návratu žalobkyně do země původu, ale do jiné země EU příslušné k posouzení její žádosti o mezinárodní ochranu. Žalobkyně je žadatelkou o mezinárodní ochranu, je proto vyloučené, aby české státní orgány kontaktovaly orgány země jejího původu.
20. Žaloba, kterou žalobkyni připravil právník poskytující bezplatné právní poradenství v Zařízení pro zajištění cizinců Bělá-Jezová, je smutným dokladem jevu, který soud v posledních letech pozoruje – velmi nízké úrovni právní pomoci, kterou cizincům zbaveným osobní svobody stát zajišťuje.
21. I přes velmi malou kvalitu žaloby však má soud povinnost postupovat při přezkumu rozhodnutí o zajištění cizince, resp. o prodloužení tohoto zajištění v souladu s požadavky rozsudku Soudního dvora ze dne 8. 11. 2022 ve spojených věcech C-704/20 a C-39/21, *Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid*. Soud musí přihlížet i k vadám a nezákonnostem rozhodnutí, které zjistí sám, bez ohledu na námitky uplatněné žalobkyní. V řízení o přezkumu rozhodnutí o zajištění cizince se proto s ohledem na specifika institutu zajištění neuplatní pravidlo soudního přezkumu v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 soudního řádu správního) a správní soud má povinnost identifikovat případné další nezákonnosti zajištění (viz rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 21. 11. 2022, č.j. 34 Az 36/2022-32, č. 4439/2022 Sb. NSS). V uvedených intencích soud přistoupil k posouzení zákonnosti trvajícího zajištění žalobkyně.
22. Stěžejní podmínkou zákonnosti zajištění cizince je skutečnost, že zajištění sleduje konkrétní účel a že naplnění tohoto účelu je reálné. Dále musí existovat konkrétní zákonem stanovený důvod pro zajištění cizince. Zajištění musí být rovněž nezbytné (nepostačuje mírnější donucovací opatření) a přiměřené (z hlediska své délky). Přitom je nutné, aby správní orgány v průběhu zajištění s náležitou pečlivostí zkoumaly, zda důvody zajištění trvají [viz čl. 28

odst. 3 nařízení Dublin III a § 126 písm. a) zákona o pobytu cizinců]. Soud se splněním uvedených podmínek zajištění žalobkyně zabýval a dospěl k níže uvedeným závěrům.

a. Zajištění žalobkyně mělo svůj účel a naplnění tohoto účelu bylo reálné

23. Účelem zajištění žalobkyně je její přemístění do Rumunska, které má v souladu s pravidly nařízení Dublin III příslušnost k posouzení její žádosti o mezinárodní ochranu. Žalobkyně tvrdí, že v Rumunsku o mezinárodní ochranu nežádala, resp. zpochybňuje, že by žádost podala vědomě. Žalovaná se podle ní měla blíže zabývat okolnostmi, za jakých došlo k podání žádosti o mezinárodní ochranu. V tom ale nemá pravdu. Pro možnost jejího zajištění, resp. postupu podle nařízení Dublin III je postačující, že existuje záznam v systému EURODAC (evropský systém pro porovnávání otisků prstů žadatelů o mezinárodní ochranu, zřízený na podkladě nařízení EU 604/2013), ve kterém se vedou záznamy všech žadatelů o azyl. Žalovaná neměla povinnost zkoumat, jakým způsobem žalobkyně požádala o mezinárodní ochranu. Rumunsko navíc svou příslušnost uznalo. Zajištění žalobkyně pro účely přemístění do Rumunska tedy plnilo svůj účel.
24. Pokud jde o reálnost naplnění účelu zajištění, ani zde soud nevidí žádnou překážku. O zajištění cizince za účelem jeho předání do jiného členského státu Evropské unie příslušného k posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu nelze rozhodnout, je-li evidentní, že cizince nebude možné do tohoto státu předat ve lhůtách stanovených v čl. 28 nařízení Dublin III. Při posouzení reálnosti přemístění žalobkyně do Rumunska je nutné mimo jiné posoudit, zda ve vztahu k tomuto členskému státu neexistují *závažné důvody se domnívat, že tam dochází k systematickým (systémovým) nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny EU*, tj. zda se neuplatní výluka podle čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III. V takovém případě by totiž mohla existovat pochybnost ohledně existence reálného předpokladu navrácení.
25. Žalovaná se ve svém rozhodnutí touto otázkou zabývala. Konstatovala, že Rumunsko je členským státem EU a má povinnost dodržovat příslušné azylové předpisy a základní práva žadatelů o azyl. Žalovaná neví o žádném rozhodnutí Ministerstva vnitra či jiného správního orgánu, soudu či orgánu na unijní úrovni, který by deklaroval existenci systémových nedostatků azylového řízení v Rumunsku. Ani žalobkyně v tomto ohledu žádné konkrétní problémy neuvedla. Žalovaná vycházela z *Informace Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky* ze dne 14. 7. 2023 („Informace OAMP“), která popisuje rumunský azylový systém a který nyní již je součástí spisu. Žádné závažné problémy s přijímáním žadatelů o mezinárodní ochranu z něj neplnou.
26. Stejně úvahy obsahovalo i rozhodnutí žalované o prvotním zajištění žalobkyně. A soud je považoval za dostatečné. Ve shodě se žalovanou dospěl k závěru, že Rumunsko nepatří mezi země, u kterých by existovaly pochybnosti o existenci případných systémových nedostatků. Ani v žalobě žalobkyně neuvádí skutečnosti, které by svědčily o opaku. Sice tvrdí, že se k ní v Rumunsku nechovali dobře, ovšem toto tvrzení je v rozporu s tím, co uváděla při podání vysvětlení. Tehdy naopak uvedla, že s ní v Rumunsku zacházeli slušně.
27. Ani to, že žalobkyně uváděla, že v Rumunsku neměla k dispozici tlumočníka a nevěděla, že podepisuje žádost o mezinárodní ochranu, bez dalšího nepředstavuje tvrzení svědčící o nedostatecích azylového řízení systémového charakteru. Informace OAMP sice přiznává určité praktické problémy s tlumočníky z některých jazyků. Podle platné legislativy ale mají

žadatelé o mezinárodní ochranu na tlumočnicka právo a při nemožnosti obstarat tlumočnicka do některého jazyka (Informace OAMP jako příklad uvádí právě amharštinu) se tento problém řeší předkladem prostřednictvím třetího jazyka. Tento způsob tlumočení sice není ideální, přesto však nelze tvrdit, že by žalobkyně neměla v Rumunsku možnost dostatečně sdělit tamním orgánům důvody, pro které hledá mezinárodní ochranu.

28. Žalované lze dát za pravdu také v tom, že s ohledem na akceptaci rumunské strany s převzetím žalobkyně zde nejsou důvodné pochybnosti ohledně naplnění účelu zajištění, tj. realizovatelnosti transferu žalobkyně do Rumunska.

b. Pro zajištění žalobkyně existovaly důvody

29. Žalobkyně namítá, že žalovaná k jejímu zajištění, resp. prodloužení tohoto zajištění přistoupila pouze proto, že se žalobkyně nacházela v Česku neoprávněně. To však není pravda. Její pokračující zajištění odůvodňuje existující riziko útěku. Neoprávněný pobyt je přitom pouze jednou z indicií, která podle § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců nasvědčuje existenci rizika útěku. V případě žalobkyně však bylo těchto indicií naplněno více. Kromě neoprávněného pobytu žalobkyně projevila úmysl nerespektovat pravomocné rozhodnutí o přemístění do příslušného státu. Žalobkyně nejenomže přicestovala v úkrytu kamionu, bez platných dokladů a oprávnění k pobytu. Zároveň výslovně uvedla, že cílem její cesty je Německo a že se do Rumunska vrátit odmítá.
30. V žalobě sice nyní tvrdí, že jasně dala najevo úmysl hledat mezinárodní ochranu v České republice. Tomuto tvrzení však její předchozí jednání ani vyjádření při podání vysvětlení neodpovídá. Tehdy několikrát uvedla, že cílem její cesty je Německo, kde chce studovat a pracovat. Návrat do Rumunska razantně odmítla. A z ničeho neplynulo, že by na předání do Rumunska ochotně čekala v České republice, pokud by žalovaná nepřistoupila k jejímu zajištění. Na tom se nic nezměnilo ani před vydáním rozhodnutí o prodloužení zajištění.

c. Zajištění žalobkyně splňovalo podmínku nezbytnosti a přiměřenosti

31. Žalobkyně má obecně pravdu, že před rozhodnutím o zajištění má žalovaná vždy povinnost zvážit možnost využití mírnějších donucovacích opatření, tzv. alternativ zajištění. Jejich výčet obsahuje § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Nemá ale již pravdu v tom, že by se jimi žalovaná nedostatečně zabývala. V odůvodnění svého rozhodnutí poukázala na to, že žalobkyně vstoupila na území neoprávněně v úkrytu kamionu, nemá zde adresu pobytu ani adekvátní finanční prostředky ke složení finanční záruk. Výslovně se odmítla vrátit do Rumunska. Podle žalované tyto okolnosti vylučují možnost uložení mírnějších donucovacích opatření.
32. S tímto hodnocením soud souhlasí. I ve svém předchozím rozsudku konstatoval, že zjištěné skutkové okolnosti nenasvědčují tomu, že by v případě žalobkyně vůbec přicházelo do úvahy uložení některé z alternativ zajištění. Byly zde totiž důvodné obavy, že by takový postup nebyl s ohledem na sledovaný cíl (přemístění žalobkyně do Rumunska) účinný a existujícímu riziku jejího útěku by nezabránil.
33. Žalobkyně nedisponovala dostatečnými finančními prostředky, neměla v Česku žádné ubytování a neměla zde ani příbuzné nebo známé, kteří by jí mohli pomoci buď složením finanční záruky místo ní nebo poskytnutím adresy. Žalobkyně tak nemohla ohlásit adresu místa svého pobytu (a v tomto místě se zdržovat). V Česku žádný pobyt neměla a nešlo předpokládat, že by ho v dohledné době získala. Nepřicházelo proto v úvahu ani uložení

povinnosti hlásit se policii ve stanovené době. Tato povinnost totiž předpokládá existenci pobytu na území Česka. Tento předpoklad žalobkyně nesplnila. Vzhledem k tomu, že žalobkyně nedisponovala dostatečnými finančními prostředky, nepřipadalo v úvahu ani složení finanční záruky. Žalobkyně zároveň ani netvrdila, že by za ni mohl složit peněžní prostředky někdo jiný.

34. Pokud žalobkyně nedisponovala dostatečnými finančními prostředky, nemohla si na území České republiky ani zajistit ubytování. Nebyl zde předpoklad, že by se za účelem získání potřebných finančních prostředků mohla nechat zaměstnat. S ohledem na jednání žalobkyně, které předcházelo jejímu zajištění, zde zároveň byly důvodné pochybnosti o tom, že by se žalobkyně zdržovala v místě určeném policií (tj. například v přijímacím nebo pobytovém středisku pro žadatele o mezinárodní ochranu) a ve stanovené době byla na tomto místě za účelem provedení pobytové kontroly. Žalobkyně vstupem na území Česka bez platného cestovního dokladu a oprávnění k pobytu porušila právní předpisy a jednala přitom tak, aby se tuto skutečnost nepodařilo odhalit (cestovala za pomoci převaděče v úkrytu kamionu). Zároveň výslovně deklarovala, že bude směřovat do Německa a do Rumunska se dobrovolně nevrátí.
35. Na uvedeném se nic nezměnilo. Ani žalobkyně neuvádí žádnou konkrétní alternativu, která by podle jejího přesvědčení v daném případě vůbec přicházela v úvahu.

d. Doba zajištění žalobkyně odpovídala stanoveným kritériím

36. Žalovaná prodloužila zajištění žalobkyně o 23 dnů, tj. do 29. 1. 2024. Tuto dobu stanovila tak, aby odpovídala době šesti týdnů ode dne akceptace rumunské strany (18. 12. 2023), kterou žalovaná má podle čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III k dispozici pro realizaci dublinského transferu. Takto stanovená doba odpovídá i judikatuře, která vyžaduje, aby po podání žádosti o převzetí nebo přijetí zpět mohla žalovaná rozhodnout o prodloužení doby trvání zajištění tak, aby v případě okamžité odpovědi příslušného státu nemohla být překročena šestitýdenní lhůta pro realizaci přemístění (tedy na maximálně šest týdnů od podání žádosti o převzetí nebo přijetí zpět; viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2015, č. j. 7 Azs 11/2015-32).
37. Jak soud uvedl již výše, v tomto případě žalovaná nezajišťuje vydání náhradního cestovního dokladu. Možnost prodloužit zajištění tak neomezují kroky, které je nezbytné podniknout za účelem realizace vyhoštění, ale lhůty stanovené v nařízení Dublin III, které žalovaná musí respektovat. To v tomto případě splnila. Prodloužení zajištění o dobu 23 dnů není nepřiměřené.

e. Ani další námitky žalobkyně nejsou důvodné

38. Důvodná není ani námitka, že by se na žalobkyni coby žadatelku o mezinárodní ochranu vůbec neměl uplatnit zákon o pobytu cizinců. Žalobkyně sice je žadatelkou o mezinárodní ochranu ve smyslu nařízení Dublin III [viz definici v čl. 2 písm. c)], nikoli ale ve smyslu zákona o azylu [viz § 2 odst. 1 písm. b)]. Na území České republiky totiž žalobkyně žádost o mezinárodní ochranu nepodala. O jejím předání do Rumunska rozhoduje Ministerstvo vnitra z moci úřední (§ 11 odst. 2 zákona o azylu). Bylo proto možné rozhodnout o jejím zajištění podle zákona o pobytu cizinců.
39. Pokud se žalobkyně domáhá aplikace 17 nařízení Dublin III, nemůže tak úspěšně činit v řízení o jejím zajištění. Žalovaná totiž o samotném předání žalobkyně do Rumunska nerozhoduje. Tato námitka má své místo v řízení o předání, které vede Ministerstvo vnitra.

VI. Závěr a náhrada nákladů řízení

40. Soud žalobu pro nedůvodnost zamítl (§ 78 odst. 7 soudního řádu správního).
41. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 soudního řádu správního. Neúspěšná žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované žádné náklady řízení nad rámec její běžné administrativní činnosti nevznikly.
42. Usnesením ze dne 22. 1. 2024, č. j. 41 A 1/2024-16 soud žalobkyni ustanovil zástupcem advokáta Mgr. Jiřího Hladíka. Podle § 35 odst. 10 soudního řádu správního hotové výdaje a odměnu ustanoveného zástupce platí stát. Výši odměny ustanoveného zástupce soud stanovil podle advokátního tarifu. V tomto případě má zástupce nárok na odměnu za jeden úkon právní služby: porada s klientem, včetně převzetí a přípravy zastoupení [§ 11 odst. 1 písm. b) advokátního tarifu]. Odměna za jeden úkon právní služby činí v souladu s § 7 bod 5 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu 3 100 Kč. K tomu je třeba přičíst paušální náhrady hotových výdajů podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu ve výši 300 Kč. Celková výše odměny ustanoveného zástupce tedy činí 3 400 Kč.
43. Pro úplnost soud dodává, že nerozhodoval o návrhu žalobkyně na přiznání odkladného účinku její žalobě. Vzhledem k tomu, že pro rozhodnutí ve věci samé má soud v tomto případě mnohem kratší lhůtu než pro rozhodnutí o odkladném účinku, postrádá návrh na jeho přiznání ve vztahu k žalobě pro zajištění praktický smysl.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. *Pokud kasační stížnost proti tomuto rozsudku nebude svým významem podstatně přesahovat vlastní zájmy stěžovatele, Nejvyšší správní soud ji odmítne pro nepřijatelnost.* V řízení o kasační stížnosti musí stěžovatele zastupovat advokát.

Brno 2. února 2024

Martin Kopa, v. r.
samosoudce